

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.400/2007/8. szám

### A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. D. I. ügyvéd, pártfogó ügyvéd (..) által képviselt felperes neve (...) felperesnek a Dr. Kiss Miklós Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Kiss Miklós ügyvéd, Debrecen, Petőfi tér 7. szám) által képviselt alperes neve (...) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 15.P.21.592/2006/10. számú ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

### Ítéletet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 10 000 (Tízezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíját 7 200 (Hétezer-kettőszáz) forintban állapítja meg és megkeresi az Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy azt Dr. D. I. ügyvéd részére számla ellenében fizesse ki.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### Indokolás:

A felperes a módosított keresetében az alperest 12 451 521 forint kártérítés és kamatai megfizetésére kérte kötelezni, arra hivatkozással, hogy 10 éves fegyházbüntetése letöltésének időtartama alatt az alperest bízta meg kuttyájának etetésével, az udvar rendezettségével és a villany beköttetésével, azonban 2003. nyarán, kórházi kezeléséből hazatérve azt tapasztalta, hogy a részben tulajdonában álló ... alatti ingatlanon az épületben, a közműben, továbbá részben a termények, részben ruhaneműk eltulajdonításával az alperes neki kárt okozott.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, vitatta, hogy kárt okozott volna a felperesnek, de vitatta a megjelölt kár összegszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság a perben tanúkat hallgatott meg, és meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította, kötelezve őt az alperes javára perköltség megfizetésére, egyben rendelkezett a felperest képviselő pártfogó ügyvéd állam által viselendő munkadíjának összegéről is.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében felsorolt, a kártérítési felelősséget megalapozó feltételek konjunktívák, azok közül bármelyiknek a hiánya kizárja a kártérítési felelősség megállapítását. A perben a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a felperesnek kellett bizonyítania a kár bekövetkeztét, a jogellenességet és az okozati összefüggést. A felperes azonban nem igazolta a perben azt, hogy őt a megjelölt kár az alperes jogellenes magatartásának következtében érte volna. A meghallgatott tanúk vallomásából ezzel ellenkezőleg éppen arra lehetett következtetést levonni, hogy az alperes jelentős mértékű személyes segítséget nyújtott a felperesnek mind a távolléte alatt, mind pedig az azt követő időszakban. Az okozati összefüggés illetőleg az alperes magatartása jogellenességének a hiányában pedig az alperes kártérítési felelősségének megállapítása kizárt. Utal arra is, hogy a felperes szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát mellőzte, mert attól nem volt olyan eredmény várható, aminek alapján a károkozó személyére vonatkozóan következtetést lehetett volna levonni.

Az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tárta fel kellőképpen a tényállást, emiatt ítélete megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel nem mellőzhette volna a perben az igazságügyi szakértő kirendelését. Az igazságügyi szakértő ugyanis határozott véleményt tudott volna adni arra vonatkozóan, hogy a kárt külső behatás vagy vis maior okozta-e, és az előbbi esetben tekintettel arra, hogy az ingatlanban a felperes fegyházbüntetésének ideje alatt kizárólag az alperes tartózkodott, okszerűen lehetne arra következtetni, hogy a kárt csak az alperes okozhatta. Utalt továbbá arra, hogy a meghallgatott tanúk nem kísérték figyelemmel az alperesnek az ingatlanban való ténykedését, így vallomásaikból az elsőfokú bíróság megalapozatlanul vont le következtetést az alperes által nyújtott segítségre vonatkozóan.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletet törvényesnek és megalapozottnak tartva, annak helybenhagyására tett indítványt.

A felperes az alperesi ellenkérelemre tett észrevételéhez csatolta a perbeli ingatlan építményeiben bekövetkezett károsodást tanúsító fényképeket és hivatkozott arra, hogy az ingatlan környékén az alperesen kívül más személy nem tartózkodott. Amennyiben tehát a kár emberi beavatkozás következtében keletkezett, azt csak az alperes okozhatta. A

fellebbezési tárgyaláson még utalt arra, hogy az alperes az ingatlan felelős őrzőjének volt tekintendő, ekként ez okból is helytállni tartozik a bekövetkezett kárért.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyes tényállás alapján érdemben is helyes döntést hozott. Az elsőfokú ítélet indokolását kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki az ítéletábra a következőkkel:

A felperes fellebbezésében kifejtett, és az oksági folyamatot a kárt kiváltó ok meghatározásától függővé tevő levezetés ugyan logikusnak tűnik, az indítványozott bizonyítás azonban a per egyéb adataira tekintettel ennek ellenére nem lenne alkalmas a felperes által állított tény bizonyítására, miszerint az épületben a kárt az alperes okozta volna. A felperes ingatlana a felperes távolléte alatt bárki által megközelíthető volt, az nem állt az alperes kizárólagos őrzésében, egyébként erre a felek közti megbízási szerződés sem terjed ki. Abból az esetlegesen bizonyított tényből tehát, hogy a bekövetkezett kár emberi magatartás következménye, még kétséget kizáró módon nem következne az, hogy a károkozó az alperes volt.

A felperes a fellebbezési tárgyaláson alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az alperes a felelős őrző pozíciójában lett volna. A Ptk. 196. §-ában szabályozott jogintézmény szubszidiárius jellegű, annak szabályai csak abban az esetben alkalmazhatóak, ha a felek között más jogviszony nem áll fenn. A perbeli esetben a felperes nyilatkozatából megállapíthatóan a felek között megbízási jogviszony állt fenn, amely szerint az alperes a kutya etetésére, az udvar rendben tartására volt köteles, s e kötelezettségei teljesítéséhez a felperes kizárólag az utcai kapu kulcsát adta át részére. Az alperes tehát az ingatlanon fennálló felépítmények kapcsán a szerződés szerint sem került olyan, a birtokláshoz hasonló tényleges helyzetbe, amelyből őt a felelős őrzés szabályai szerint jogok, illetve kötelezettségek terhelték volna.

A fenti indokokra tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban is pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára a Pp. 75. §-ának (1) és (2) bekezdései valamint a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet szerint számított költségei megfizetésére.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját az ítéletábra a 7/2002.(III.30.) IM rendelet alapján állapította meg, azzal, hogy azt a felperes pervesztességére tekintettel a hivatkozott rendelet 5. §-ának (3) bekezdése szerint az állam köteles viselni.

D e b r e c e n, 2007. október 12. napján

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Süliné Dr. Tózsér Erzsébet sk. előadó bíró,

Dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -